

FRONTSTAAL

4e jaargang nummer 3

7 maart 1981

Opbouwwerk in Rotterdam

Een FRONTSTAAL-discussie over het hoe en waarom

Inhoud

Oppbouwwerk

Op 1 januari van dit jaar werd het Instituut Oppbouwwerk Rotterdam (I.O.R.) een zelfstandige stichting. Daarmee was een eind gekomen aan een langdurige discussie of deze laatste „taak” van de bijna ontbonden Raad voor het Maatschappelijk Welzijn ondergebracht moest worden in een zelfstandige organisatie, dan wel dat de gemeente de uitvoering van het oppbouwwerk op zich moest nemen. Bestuurders en werkers van het I.O.R. waren fel gekant tegen dat alternatief. Zij wilden garanties voor een onafhankelijke beroepsuitoefening en meenden die het best te kunnen vinden in het oprichten van een eigen stichting. Dat is nu gebeurd en ter gelegenheid daarvan organiseerde de redactie van FRONT-TAAL een discussie tussen enkele betrokkenen. Dit met het doel een beeld te krijgen van de betekenis van het Rotterdamse oppbouwwerk en de merites van de verzelfstandiging. Een – sterk verkorte – weergave van de discussie begint op

Pag. 3

Bibliotheek

De eerste paal voor de nieuwe bibliotheek zit alweer enkele maanden in de grond. Over een paar jaar zal het gebouw er staan, maar dan moeten we eigenlijk niet meer spreken van een bibliotheek; een veel betere aanduiding zal zijn: sociaal cultureel informatiecentrum.

Pag. 10

Column

Nog enkele decennia en de angst is verdwenen. De generatie die het nog meegeemaakt heeft, zal dan niet meer bestaan en de literatuur zal het niet meer kunnen meedelen.

Pag. 11

FRONT-TAAL

berichten over leven en welzijn verschijnt eenmaal per 3 weken

redactie: kees weeda (eindredactie) en anja de jong
zetwerk: hoi studio, rotterdam
druk: brouwer offset, delft
uitgever: gemeente rotterdam
redactie-adres: gemeente rotterdam, bureau voorlichting en publiciteit, stadhuis, coolsingel 40, 3011 ad rotterdam, tel. 010-173042/172183.
abonnementen-administratie: gemeente rotterdam, bureau voorlichting en publiciteit, stadhuis coolsingel 40, 3011 ad rotterdam, tel. 010-172316.

In de ban van de politieke houdgreep

Hoewel ik mij natuurlijk niet wil storten in een zich inmiddels jarenlang voortslepende discussie rond het vernieuwende of verstarrende welzijnsbeleid, vind ik het wel op z'n plaats een paar aanvullingen te maken op het gestelde in de discussiebijdrage van de studiegroep van het Breed Comité Welzijn. Als een zo met gezag bekleed comité, ook bij bewonersorganisaties, voor het onderbouwen van een betoog tegen het Rotterdamse welzijnsbeleid hier en daar wat stelligheden hanteert die misschien niet helemaal volledig zijn, dan kan bij de lezers van Fronttaal makkelijk een vertekend beeld van wijk- en deelgemeenteraden ontstaan.

deelname aan de verkiezingen

Zolang mensen die wegbliven bij verkiezingen daarmee geen samenhangend programma onderschrijven blijft het moeilijk conclusies te trekken uit niet-opkomstcijfers.

Het enige wat zeker is, is dat de belangstelling voor wijkangelegenheden in sommige delen van de stad laag is en dat de boycotactie in Centrum-Noord zijn steentje heeft bijgedragen tot de extra lage opkomst aldaar. De rest blijft speculatie.

tegenstelling directe en parlementaire democratie op wijkniveau

Op het niveau van de buurt zou, zo stelt de studiegroep, een vorm van directe democratie beter werken. Zeker! Waarom niet? Natuurlijk! Daarover is toch iedereen het eens, immers de meeste deelgemeenteraden hebben regulier overleg met de buurtgroepen, actiegroepen of andere belangengroepen, die in de deelgemeente werkzaam zijn, al of niet door middel van een vaste commissie.

Trouwens artikel 13 stelt bewoners- en belangengroepenraadpleging verplicht.

Daarom begrijp ik niet dat de studiegroep stelt dat de praktijk laat zien, dat bewonersorganisaties als vormen van democratie van onderop niet serieus genomen worden. Het tegendeel is het geval, zoals trouwens de dagelijkse praktijk in de deelgemeenteraden laat zien.

het domineren door één partij

Politieke organen, waarin één partij de boventoon speelt, bepalen en definiëren de situatie, maken uit welke taken de welzijnsinstellingen moeten vervullen, zo stelt de studiegroep.

Het is de studiegroep toch niet ontgaan dat de deelgemeenteraden, die de welzijnsplannen en programma's voor hun gebied vaststellen en de opstelling vormgeven, worden samengesteld d.w.z. gekozen, volgens de politieke voorkeur in de wijk? Inclusief de bewonersgroepen, die mits voorzien van vijftwintig handtekeningen één of meer zetels kunnen verwerven en daarmee ook nog directe parlementaire macht in hun wijk kunnen uitoefenen. In die zin heeft de gemeenteraad, die door de Rotterdamse kiezers in meerderheid is samengesteld uit P.v.d.A.-leden, wat naar mijn mening nog iets anders is dan „wordt gedomineerd door”, reële macht, lees bevoegdheden, uit handen gegeven aan organen met een andere politieke samenstelling. Over zelf de dienst uitmaken gesproken!

Nogmaals, deze bijdrage is een poging om de wijkangelegenheden in de juiste proporties bij uw lezers zo duidelijk mogelijk over het voetlicht te krijgen, niets meer, niets minder.

**A. C. Hagenaars,
hoofd bureau Wijk-
aangelegenheden
gemeente Rotterdam**

Reacties op de discussienota kunnen nog ingezonden worden aan de secretarie-afdeling Wijkangelegenheden en Welzijnsplanning, Ennia-gebouw, Coolsingel 5.

Opbouwwerk in Rotterdam

Met ingang van 1 januari 1981 kreeg Rotterdam er een stichting bij: het Instituut Opbouwwerk Rotterdam. Tot die datum was het instituut een onderdeel van de Rotterdamse Raad voor het Maatschappelijk Welzijn. Het laatste onderdeel, alle andere waren inmiddels al verdwenen: de Raad verkeerde al enige jaren in staat van ontbinding.

Diepgaand is gediscussieerd over de vraag of het instituut een zelfstandige stichting zou moeten worden, dan wel dat de opbouwwerkers in gemeentedienst zouden komen. Dat laatste had niet de voorkeur van de opbouwwerkers; zij vonden dat een onafhankelijke beroepsuitoefening het best gegarandeerd was in een onafhankelijke stichting. Daarmee verwierpen ze ook een derde alternatief, n.l. dat het opbouwwerk organisatorisch ondergebracht zou worden bij het club- en buurthuiswerk. Voorstanders van deze constructies betoogden dat opbouwwerk en het (buurt)-opbouwwerk van het club- en buurthuiswerk zoveel verwantschap vertoonden, dat aaneenschakeling niet meer dan logisch zou zijn. De opbouwwerker zou dan vanuit het buurthuis gaan opereren.

Maar ook dat lokte het Instituut Opbouwwerk niet aan. Opbouwwerk is een aparte werksoort, die misschien wel raakvlakken vertoont met het club- en buurthuis, maar die toch zo duidelijk een andere discipline is, dat een zelfstandig bestaan meer dan gerechtvaardigd is. Langdurig waren de discussies en vergaderingen die aan de verzelfstandiging van het opbouwwerk in Rotterdam vooraf gingen en nog is het niet helemaal afgelopen. In de vergadering van de gemeenteraad waarin tot verzelfstandiging van het I.O.R. in een stichting werd besloten, werd een motie aangenomen, waarin

burgemeester en wethouders het verzoek kregen binnen twee jaar de samenwerking tussen het Instituut Opbouwwerk en het (buurt)-opbouwwerk van het club- en buurthuis te evalueren.

Maar de druk is in ieder geval van de ketel en de opbouwwerkers kunnen zich voorlopig weer een poosje gaan wijden aan het werk, waarvoor ze zijn ingehuurd. Om evenwel niet de indruk te wekken dat het opbouwwerk zich nu lekker in de veilige stichting zou terugtrekken en de openbare discussie over het werk uit de weg zou gaan, stapte I.O.R.-staflid Rob Raptmund begin januari de redactielokalen van FRONTTAAL binnen: hij had een idee. Nu de spanning geweken was en de verzelfstandiging een feit, leek het hem aardig om ter gelegenheid van de oprichting van de stichting een discussie te organiseren tussen een aantal mensen die op de een of andere manier iets met het opbouwwerk te maken hadden. Hem stond voor ogen een drietal categorieën: het opbouwwerk (werkers/bewoners); de politiek en de publieke opinie, in de vorm van journalisten die enigszins vertrouwd zouden moeten zijn met het welzijnswerk rond de tafel te krijgen. Rob Raptmund had zijn idee ook moeiteloos kunnen slijten aan Johan Henderson, PvdA-raadslid, ex-opbouwwerker (o.a. in Crooswijk) en thans docent methodiek aan een sociale academie. Al snel was de organisatie rond. De discussie-thema's waren niet zo moeilijk te bedenken.

*– Is opbouwwerk een zelfstandige werksoort, die autonome emancipatie-processen op gang brengt?
– Stadsvernieuwing is de eerste prioriteit in het Rotterdamse gemeentelijke beleid. Veel opbouwwerkers in de oude wijken*

volgen in hun werk die prioriteit. Is een Rotterdamse opbouwwerker eigenlijk niet meer dan een volkshuisvestingsdeskundige met een participatie-jasje aan?

– Is het nu wel zo belangrijk vanuit welke positie de opbouwwerker zijn werk doet? Het gaat toch veel meer om wat hij doet?

– Hoe „neutraal” is de opbouwwerker? Voert hij simpelweg uit wat „zijn” bewoners willen, of manipuleert hij, dringt hij zijn eigen mening op?

Met deze, en nog een paar andere vragen moesten we maar eens de discussie aangaan. Dat gebeurde op 26 januari. In kamer 113 van het Rotterdamse stadhuis verzamelden zich:

Paul Nota, redacteur van het tijdschrift *Buut*, waaraan hij al verbonden was toen het nog *Attak* heette, in welk tijdschrift het opbouwwerk vaak een warm onthaal vindt;

Henco Eggenkamp, nestor van de redactie van *Jeugdwerk Nu*, die het opbouwwerk nog wel een plaats onder de zon gunt, maar de professionele bedrijvers van deze werksoort nog geen vierkante centimeter;

Frans Jozef van der Heiden, in zijn kwaliteiten als lid van de Rijnmondraad voor het CDA en redacteur van het door de Vereniging van Nederlandse Gemeenten uitgegeven tijdschrift *De Nederlandse Gemeente* beide categorieën vertegenwoordigend;

Hans Simons, gemeenteraadslid voor de PvdA, stafmedewerker van de Stichting *Musische Vorming*, lid van de Harmonisatieraad Welzijnsbeleid en geheel niet overtuigd van de noodzaak het opbouwwerk als aparte werksoort te zien;

Jan van der Ploeg, wethouder Stadsvernieuwing; als directeur van de sociale academie in Rotterdam

initiator van de opbouwwerkopleiding. Dries Willems, opbouwwerker in Crooswijk; Gijs van Wijk, als bewoner verbonden aan het wijkorgaan Crooswijk; Anne van Veenen, sinds driekwart jaar coördinator van het I.O.R. en

socioloog van zijn vak, Toon Lambregts, opbouwwerker in het Oude Westen; en Johan Henderson en Rob Rapmund en Anja de Jong en Kees Weeda van de redactie van FRONTTAAL.

Tot conclusies heeft de discussie niet

geleid, het zij maar vooraf gezegd, maar dat was ook niet de bedoeling. Het enige doel, dat gediend moet worden was de openbare discussie over welzijnswerk in het algemeen en opbouwwerk in Rotterdam in het bijzonder en dat – kunnen we heel eenvoudig constateren – is gelukt.

Om de discussie enige richting te geven opent voorzitter Kees Weeda met een rechtstreekse vraag aan collega-journalist Paul Nota: Wat is opbouwwerk. Die vraag snijdt kennelijk enig hout, want we zitten meteen volop in de polemiek.

Nota: "Als je dat vraagt in Arnemuiden krijg je iets anders te horen dan wanneer je het vraagt in Rotterdam. De vraag wat opbouwwerk is, zou ik niet met één definitie willen of kunnen beantwoorden, dat is absoluut onmogelijk".

Simons: "Dat raakt de kern van het probleem. Iemand die redelijk ingevoerd is in de materie, kan kennelijk op zo'n simpele vraag geen antwoord geven. Volgens mij liggen daar de wortels van het kwaad: we zijn in opbouwland al vijftien jaar bezig doelstelling-discusses te voeren, die ondanks de verzelfstandiging, of dankzij de verzelfstandiging nog wel vijftien jaar door zal gaan".

Van Veenen: "Als je vraagt wat opbouwwerk is, dan heb je het over het bestaan en het ontstaan tegelijkertijd. Het ontstaan moet gezocht worden in de opkomst van de bewonersorganisaties, die ontstonden na het – toch voor een groot deel door de overheid gedropte – wijkraadbestel. Die bewonersorganisaties kwamen voor een deel voort uit de wijkorganen, voor een deel ontstonden ze in strijd daarmee. Maar in elk geval waren ze sterk gekoppeld aan de strijd tegen het sanerings- en kaalslagbeleid van het gemeentebestuur in het begin van de jaren zeventig.

Een groot deel van de activiteiten van het opbouwwerk hangt samen met stadsvernieuwing. In de eerste fase sterk gericht op de productie van de woningen, maar later veel breder, waarbij je dan terecht komt bij zaken die niet alleen met je huis te maken hebben, maar ook met de voorzieningen in de wijk, onderwijs, gezondheidscentra, welzijnswerk. Dus het opbouwwerk is een ondersteuning van de bewonersorganisaties en hun belangenbehartiging. Dat is punt één.

Daarnaast is er de functie van de sociale planning, met een sterke nadruk op de maatschappelijke initiatieven. Dat zijn dan wel de twee belangrijkste dingen."

Op zijn verzoek krijgt wethouder Jan van der Ploeg het woord,

waarmee de vraag wat opbouwwerk nu precies is meteen van tafel blijkt te verdwijnen en we terecht komen in de discussie wat het opbouwwerk doet en nalaat en waarom dat wel of niet goed is. Jan van der Ploeg heeft destijds in zijn functie van directeur van de Rotterdamse sociale academie de opbouwwerkopleiding geïnitieerd en hij zegt wat hem toen (en nu nog) voor ogen stond.

Van der Ploeg: "Opbouwwerk is het bij bewonersgroepen bewust maken van behoeften die er op allerlei gebied zijn – dus niet alleen volkshuisvesting – , maar ook het onderzoeken van de mogelijkheden die er zijn om die behoeften te bevredigen. Je kunt namelijk wel zeggen: we hebben de behoefte om allemaal naar Kenia met vakantie te gaan, maar dat is een niet realiseerbare behoefte. Het gaat om de analyse van realiseerbare behoeften en de bevrediging van die behoeften. Dat moet tegen elkaar worden afgezet en als dat is geschied, dan is het opbouwwerk intermediair bij de actie die gevoerd wordt om de behoeften bevredigd te krijgen.

En het gaat dus daarbij niet om het bedenken van wat de mensen eigenlijk zouden willen behoeven. Dat is een nieuw soort verlicht despotisme, dat vroeger bij ambtenaren en politici aanwezig was, en dat nu in toenemende mate bij opbouwwerkers aanwezig is."

Willems: "Het is óók het bewust maken van behoeften die gerealiseerd kunnen worden. Dat is ook een deel van het bewustmakingsproces. Er is wel degelijk een aantal behoeften in een wijk, waarvan je weet dat ze niet gerealiseerd kunnen worden, omdat er geldgebrek is of omdat de zaak politiek piet haalbaar is. Het is een belangrijke taak van de opbouwwerker om samen met bewoners te analyseren, waarom bepaalde behoeften, die er óók degelijk zijn, niet bevredigd kunnen worden; dat het ook iets te maken heeft met de wijze waarop onze samenleving geordend is. En als je dat niet doet, word je toch een soort opbouwwerker die alleen die zaken aankaart, die gemakkelijk gerealiseerd kunnen worden."

Van der Ploeg: "Even een misverstand rechtzetten: ik beweer niet dat je alleen maar naar haalbare behoeften moet streven; je mag ook best streven naar

behoeften die moeilijk realiseerbaar zijn. Maar geen onwezenlijke. Als opbouwwerkers onwezenlijke behoeften articuleren, gaat op den duur de bevolking zich tegen de opbouwwerkers keren. Nou en daar waaschuw ik echt voor. We moeten oppassen voor het ontstaan van een nieuw soort paternalisme."

Rob Rapmund vraagt Hennó Eggenkamp te reageren op de onschrijvingen van opbouwwerk, die nu over tafel zijn gegaan. Hij gaan in op wat Willems en Van der Ploeg hebben gezegd.

Eggenkamp: "Ze hebben het allebei over de taak van de politieke partijen, niet over de taak van het opbouwwerk. Het opbouwwerk is vanaf de oprichting een opvulling geweest van het gat dat de politieke partijen hebben laten vallen. Ik denk dat we moeten beginnen de werksort opbouwwerk op te heffen en de politieke partijen vriendelijk moeten verzoeken weer actief te worden. En als bewoners behoefte hebben aan een opbouwwerker, dan moeten ze maar een arbeider uit de fabriek halen en hele of halve dagen laten werken en die man de dingen laten doen die nu een opbouwwerker doet."

Simons: "Als je het historisch beziet heeft het ontstaan van het opbouwwerk te maken met het onvermogen van de politiek en het ambtelijk bestel om op reële wijze er achter te komen wat er onder de bevolking leeft, respectievelijk om daar op een zinvolle wijze op in te spelen. En daarnaast had je een sterk in zichzelf gekeerd, verzuild particulier initiatief. Een van de grote winstpunten van het opbouwwerk vind ik dat het primaat van de levensbeschouwelijke organisaties in het welzijnsbeleid enigszins is doorbroken. Het is heel minimaal, maar toch.

Ik geloof dat we nu de moed zouden moeten hebben om eens te evalueren of de functies van het opbouwwerk nog steeds gelden. Je ziet dat de overheid, inclusief de politieke partijen, de laatste tijd aan grote veranderingen onderhevig is. Ik hoef maar te wijzen op stadsvernieuwing, ontwikkeling van welzijnsbeleid, talloze vormen van interne en externe democratisering. Daarnaast zie je veranderingen bij het particulier initiatief, waar steeds meer opbouwwerkachtige elementen in de doelstellingen komen te

staan. Het opbouwwerk raakt in toenemende mate verweven met het ambtelijk en politiek bestel enerzijds en met het maatschappelijk bestel anderzijds. (Bij voorbeeld woningbouwcorporaties die stadsvernieuwings- opbouwwerkers willen aantrekken, omdat ze heel goed begrijpen dat ze die externe functies moeten vervullen.)

Ik geloof dat we de vraag moeten stellen of opbouwwerk nog een aparte discipline en een aparte werksoort is.”

Van Wijk: “Ik denk dat het allemaal wel waar is wat Hans Simons zegt, maar door die incorporatie in allerlei gemeentelijke diensten is juist bij de bewonersorganisaties de behoeftresterk naar voren gekomen om opbouwwerkers te hebben als onafhankelijke figuren aan wie ze zelf opdrachten kunnen geven. En ik denk, om antwoord te geven aan Van der Ploeg, dat het toch ook belangrijk is, dat ook bewoners zelf moeten uitmaken welke behoeften realiseerbaar zijn.”

Van der Ploeg: “Ik denk dat die onafhankelijkheid van de opbouwwerker centraal moet staan. Hij is een zelfstandige beroepskracht die behoeften weet te formuleren en die worden op het bordje gelegd van politieke partijen en hoe meer politieke partijen ooit nog weleens zo springlevend zouden worden, dat de opbouwwerkinfunctie overbodig was, zie ik voorlopig nog niet gebeuren.”

Van der Heiden: “Ik denk dat er helemaal geen gat in de politiek is. Ik denk dat er een gat is in de maatschappij, die ontkerend is, die onzeker is geworden, die zijn geloof in waarden heeft verloren. En toen zijn er mensen gekomen die de oude functie van pastor op zich genomen hebben. De waarde van een opbouwwerker is iemand die een brief kan schrijven naar de gemeente. Dat was zijn belangrijkste functie om iets zinnigs

te doen in de wijk. En op het moment dat ze meer wilden – de gevestigde orde veranderen, of zo – gingen ze in de fout. Ik ben het erg eens met de stelling dat bewonersgroepen veel meer hebben aan concrete, gespecialiseerde ondersteuning, met alle respect overigens voor wat de opbouwwerkers hebben losgemaakt.”

Nota: “Simons gaat een beetje in de fout als hij zegt dat je het opbouwwerk van vandaag moet toetsen aan de doelstellingen waarmee het ooit begonnen is. Dat kun je niet naast elkaar leggen. Daarnaast is opbouwwerk wel degelijk een professie, alleen we hebben verzuimd vast te leggen wat een opbouwwerker moet kennen en kunnen. In plaats daarvan zijn we weggevlucht in hoogstaande doelstellingsdiscusses.”

Simons: “Door de activiteiten van het opbouwwerk zelf zitten we al vijftien jaar in een doelstellingendiscussie. Dat moet iets zeggen over de ingewikkeldheid van de materie, maar ook over het bestaansrecht van de werksoort opbouwwerk.”

Van Veenen: “Neem een vakbondsbestuurder. Het is vrij moeilijk te omschrijven wat die man in concreto doet en die vraag wordt vrij zelden gesteld, omdat iedereen weet wat een vakbond is en doet. Die situatie is bij het opbouwwerk heel anders, omdat veel mensen niet (kunnen) begrijpen wat een bewonersorganisatie en wat de functie belangenbehartiging in onze maatschappij is.”

Willem: “Ik denk ook wel dat gespecialiseerde beroepskrachten nodig zijn, bij voorbeeld deskundigen op het gebied van bouwkundige zaken. De opbouwwerkers leggen meer de nadruk op de sociale kant van het hele proces van de stadsvernieuwing. Want we moeten

niet vergeten dat er natuurlijk wel het één en ander gebeurt met bewoners. Op het moment dat de stadsvernieuwing er aan komt, zet dat een hele wijk op zijn kop. Dat heeft gevolgen voor het leefmilieu en dat gaat heel ver: voorzieningen gaan ontbreken, mensen worden onrustig, er ontstaan ontwikkelingen in groepen bewoners die met elkaar samenwerken of juist niet met elkaar samenwerken.

Mensen komen in de knoei te zitten. Er komt een enorme ellende op ze af. De taak van de opbouwwerker is om daar enigszins zuiverend of kanaliserend bezig te zijn, zodat je in ieder geval een paar dingen goed kunt aanpakken. In die zin ben ik het met Van der Ploeg eens: je moet inderdaad die behoeftes uitzuiveren, die binnen een bepaalde termijn toch redelijk te verwezenlijken zijn en die dat niet zijn.”

Rapmund: “Van der Ploeg’s opstelling wordt natuurlijk mede ingegeven door het feit dat hij de opbouwwerkers ontmoet op een heel concreet beleid.”

Van der Ploeg: “Ja maar het geldt natuurlijk net zo goed voor onderwijs, voor winkelvoorzieningen enzovoorts. Ik ben het er mee eens dat een opbouwwerker een soort duizendpoot moet zijn. Maar als hij daar nog een surplus aan toevoegt en zijn eigen gelovigheden (en ik bedoel dat niet in kerkelijke zin) ook nog tot gelding wil brengen, dan gaat de zaak pas goed naar voren.”

Om maar een voorbeeld te geven. Ik zit hier donderdags (tijdens de vergaderingen van de stuurgroep stadsvernieuwing, red.) te wachten op informatie wat er nou in een wijk op een bepaalde termijn moet gebeuren en dan koop ik er niets voor dat de opbouwwerker vindt dat onze samenleving bevrijd moet worden van multinationals of wat dan ook. Daar kan ik privé nog wel een eind in meegaan,

maar wat koop ik er voor als hij dat evangelie donderdags hier aan tafel verkondigt. Hij zal een samenvatter moeten zijn van wat er bewust en onbewust leeft bij de mensen. En daarbij speelt een onbehagen over de maatschappelijke structuur natuurlijk ook een rol. Maar ik moet er wel bij zeggen dat heel veel opbouwworkers in de stadsvernieuwingsgebieden een meer en meer praktische gerichtheid vertonen".

Simons: "Ik wilde Jan van der Ploeg de vraag voor leggen, of opbouwwerk niet in gemeentedienst vervuld kan worden, gewoon praktisch, nuttig, zonder duidelijke ideologie, gewoon ambtenaren die heel goed in hun wijk rondkijken. Heb je daar een apart instituut voor nodig?"

Van der Ploeg: "Van mij mag iedere ambtenaar zeggen wat hij zelf vindt, maar ik weet dat daarover nogal wat angstigheid bestaat. Ik kan me voorstellen dat een afzonderlijk instituut meer garanties zal geven voor de onafhankelijkheid, maar aan de andere kant, een arts in gemeentedienst hoeft toch ook niet te zeggen dat iemand gezond is, als hij ziek is?"

Eggenkamp: "Opbouwworkers moeten in dienst van de gemeente, dan ben je meteen van een heleboel pretenties af. De gemeente moet er voor zorgen, dat iedereen goed woont, voor voldoende groen, aardige scholen, lantarenpalen en dat de bewoners daarvoor meer inspraak krijgen. En daar moet geen opbouwwerker als schakel tussen zitten."

Willem: "Ik vind ook dat de gemeente voor die dingen moet zorgen. Maar het gaat er om zaken vanuit de wijk te formuleren naar de gemeente toe. En als de gemeente dan zijn eigen opdrachten moet geven...."

Eggenkamp: "Politieke partijen".

Van Wijk: "Ja, maar blijkbaar functioneert dat juist niet zo goed. Met name de oude wijken hebben gezegd: we willen geen gekozen wijkraden, we willen gewoon dat de bewoners wat losser en wat vrijer hun belangen kunnen organiseren en zoals ze het zelf willen, er uiting aan geven, actie voeren. Het is heel belangrijk om te kijken wat voor strategie je wilt opzetten, welke belangen je wilt realiseren, wat de mogelijkheden zijn. In dat spel heb je opbouwworkers nodig. Daar hebben bewonersorganisaties behoefte aan."

Van der Heiden: "Zit de onafhankelijkheid van de opbouwwerker nu in het actievoeren of in het ondersteunen?"

Van Wijk: "Die onafhankelijkheid zit hem hierin, dat de bewonersorganisatie tegen de opbouwwerker kan zeggen, wij bepalen waar jij aan gaat werken."

Van der Heiden: "Dan kunnen we dus de onafhankelijkheid schrappen. Jullie zeggen alleen: hij moet niet afhankelijk zijn van de gemeente, hij moet volstrekt afhankelijk zijn van de bewoners. Maar dat is toch niet onafhankelijk?"

Willem: "In Rotterdam heb je voor de opbouwworkers twee werkgevers. Dat is aan de ene kant het Instituut Opbouwwerk, dat moet garanderen dat het opbouwwerk in Rotterdam mogelijk is. Daarnaast heb je de bewonersorganisaties die de feitelijke opdrachtgevers zijn, die dus bepalen waar de opbouwwerker zich dagelijks mee bezighoudt. Ik ben erg blij dat die constructie zo is. Dat dus de bewonersorganisatie mijn feitelijke opdrachtgever is, maar dat op het moment dat die organisatie onmogelijke dingen van mij gaan vragen, ik terug kan gaan naar mijn werkgever en kan zeggen: het spijt me, dit kan ik niet doen."

Simons: "Anne van Veenen zegt dat het opbouwwerk een sterke bijdrage heeft geleverd aan het vormen van sociale democratie. En daarmee heeft het opbouwwerk een duidelijke keuze gedaan anti een bestuurlijk decentralisatiemodel in deze stad. Die opvatting mogen ze best hebben, maar het is de vraag of dan de noodzakelijke beleidsneutraliteit door het opbouwwerk in acht wordt genomen. Jullie zijn dan waardegebonden bezig."

Willem: "Natuurlijk zijn we waardegebonden bezig, omdat de bewoners waardegebonden bezig zijn. De bewoners van de oude wijken hebben, ondanks de stadsvernieuwing een zeer gezond wantrouwen tegen de gemeentelijke en de rijksoverheid. Laat ik enige ervaring inbrengen: op het moment dat we onderhandelen met een projectbureau over bepaalde zaken, dan zijn het met name de bewoners in de projectgroep die de politieke aspecten van de stadsvernieuwing voortdurend naar boven halen. Dat zijn niet de welzijnswerkers die dat doen. Als ik in mijn eentje met projectambtenaren zit te praten om iets geregeld te krijgen, dan merk ik dat ik op een heel andere manier bezig ben en juist het werk ontpolitisereer, terwijl de bewoners juist het politieke element in de stadsvernieuwing boven tafel houden en ook de ambtenaren dwingen om zich uit te spreken of ze wel stadsvernieuwing kunnen bedrijven met de (politieke) middelen die ze hebben. Kunnen ze dat niet, dan zijn het de bewoners die zeggen: ho met de stadsvernieuwing. Wij moeten eerst naar het bestuur toe om daar zaken aan te kaarten, want er zijn politieke uitspraken nodig."

Simons: "Ik was vorige week op een vergadering van de actiegroep in het Oude Westen. Zeer veel respect heb ik voor die club daar, maar nou zit daar een opbouwwerker en hij schetst voor een

zaal van 100 bezoekers een politiek programma, waarmee ook ingestemd wordt. Nou, ik vind dat best, maar dan moeten we ophouden elkaar wijs te maken, dat de bewonersorganisaties bepalen wat er gebeurt."

Simons: "In de relatie tussen bevolking, maatschappelijk initiatief en de politiek is iets merkwaardigs aan de hand, namelijk dat een heleboel groeperingen of professionals opeisen wat de bevolking zou wensen. Zowel het maatschappelijk initiatief als de politiek als het opbouwwerk zeggen zich te legitimeren door wat de bevolking wil, met een verwijzing naar die bevolking. En naar mijn gevoel moeten er dan op den duur strijdigheden ontstaan, waarin keuzen gemaakt moeten worden. En dan is maar helemaal de vraag of die werksoort opbouwwerk in het verhelderen van de keuze van de bevolking een veel betere, effectievere rol kan vervullen dan de politiek of het maatschappelijk initiatief.

Ik voorspel jullie dat binnen vijf jaar er een claim zal liggen voor b.v. een gezondheidsopbouwwerker (als ze er al niet zijn). Terwijl ik het een wezenlijke taak vind van het gezondheidscentrum om die belangenbehartiging van de bewoners zelf ter hand te nemen."

Van der Heiden: "Zolang groepen mensen bepaalde belangen hebben die ze niet zelf kunnen behartigen en ze roepen daar een technisch specialist voor in, met name dus iemand die kan vertalen van boven naar beneden, dan zeg ik uitstekend. Maar zo gauw jullie in een flexibele organisatie eigen maatschappelijkke keuzen gaan maken en je daar door laat leiden, komt de zaak op de helling te staan. Je mag er je hart en ziel in leggen, maar geen waardeoordeelen die je eerst zelf gekozen hebt."

Nota: "Maar waardeoordeelen worden gemaakt in elk beroep. Wij als journalisten, de gemeentebestuurders, iedereen maakt dagelijks waardeoordeelen. Dus ga me dan niet vertellen, dat we dan persé aan opbouwworkers een waardevrije beroepshouding en een waardevrije optreden moeten vragen, want dat kan niet. Als je praat over b.v. onderwijsopbouwwerk, dan denk ik dat de opbouwwerker een aantal professionele vaardigheden heeft, die een onderwijzer niet heeft".

Simons: "Wat een onzin"

Weeda: "Kan Hans Simons uitleggen waarom hij dat onzin vindt."

Simons: "Omdat ik het een overtrokken gedachte vind dat er een professionalisering voor nodig is om bewoners rond een bepaald belang - b.v. het bouwen van een school, of het

opzetten van een patiëntenkring – te organiseren. Het kan prima door een maatschappelijk goed geschoold huisarts en je ziet in de huisartsenopleiding en in de onderwijsersopleiding het belang van de opbouwwerkfunctie steeds helderder worden. En als je die ontwikkeling verder wilt stimuleren – en ik heb nog nooit iemand horen zeggen: huisarts of onderwijzer terug in je hok! – dan raakt de autonome opbouwwerkfunctie steeds verder genivelleerd. Dat vindt ik een consequente redenering. Zo gebeurt het namelijk.”

Henderson: “Bewonersorganisaties kunnen als steunfunctie een jurist vragen, bij voorbeeld. Maar je kunt ook een procesdeskundige inhuren, die wat weet van strategieën, enzovoorts. Dat is een politiek aanvaard principe.”

Nota: “Ik zie heel duidelijk dat er iemand nodig is die twee werkterreinen met onderscheidene optieken, visies, denkwijzen, methodieken bij elkaar gaat brengen. Nou vind ik het prima als het over tien jaar is ingebouwd in het onderwijs, maar ik denk dat je moet erkennen dat dit soort processen op gang gebracht moeten worden, althans voor een deel, door opbouwwerkers.”

Simons: “Ja, Paul, nou zou er een misverstand kunnen dreigen, alsof ik zou beweren dat het opbouwwerk op een zinloze manier bezig is, maar dat vind ik niet. Ik wil best vanuit mijn ervaring vier

of vijf grote winstpunten formuleren, maar als jij nu zegt: het zal mij worst zijn hoe het opbouwwerk over tien jaar georganiseerd is, dan ben ik het daar niet mee eens. En als jij zegt dat het over tien jaar misschien in de gewone voorzieningen is ingebouwd, dan zou je daar vandaag je beleid op moeten enten”.

Nota: “Dat kan nog niet. Je ziet nu pas de eerste experimenten op het gebied van de onderwijs-stimulering, die over vijf jaar een beetje zicht kunnen geven op de problemen. En dan kun je gaan bekijken waar het opgepakt moet worden: binnen het onderwijs of binnen het welzijnswerk.

Rapmund: “Als je het vergelijkt met sommige andere werksoorten die op grond van een aantal criteria ‘slechter’ zijn, b.v. omdat ze sterk in zichzelf gekeerd en verzuid zijn”.

Eggenkamp: “Ja, en dan maar zeggen, we doen het niet zo slecht in verhouding. Dan ben je altijd wel tevreden.”

Van der Heiden: “Ik denk dat een gemiddelde opbouwwerker beter functioneert dan de gemiddelde voetballer bij Feyenoord; dat ben ik best bereid om toe te geven, maar wat schieten we daarmee op?”

Rapmund: “Ik denk dat het werk heeft nagelaten duidelijk te maken waaruit die professionaliteit bestaat”.

Van Veenen: ”Als er richting gemeentebestuur gevraagd wordt om ondersteuning, om financiële middelen, dan blijkt dat er een lange-termijn-visie moet komen op een perspectief in de toekomst moet worden gerealiseerd en dat is dan iets anders dan de concrete punten waarvoor ondersteuning wordt gevraagd. En ten tweede is het zo dat de instellingen als de gezondheidszorg, het schoolwezen zelf ter discussie staan”.

Op dit moment neemt de discussie een wending, die ons op een uitermate boeiend terrein zal brengen. In hoeverre kan een opbouwwerker werken in een wijk waar een maatschappelijke visie – of de mening over een essentieel probleem – niet de zijne is, c.q. er lijnrecht tegenover staat. In hoeverre stuurt de opbouwwerker ‘zijn’ bewoners. Het is een discussie geëind op het beroep van opbouwwerker, maar de vraagstelling raakt iedereen, die in zijn werk probeert zijn eigen visies te toetsen aan dat wat zijn werk – c.q. opdrachtgever van hem vraagt.

Weeda: ”Stel in wijk X wil het gemeentebestuur een deelgemeenteraad gaan instellen. Er zijn in die wijk twee buurtgroepen; er is één opbouwwerker. Buurtgroep Y is sterk tegen het deelradenbestel; buurtgroep Z is er vóór. Moet nu de opbouwwerker, die beide groepen moet ondersteunen, eerst zijn eigen politieke positie bepalen?

Hij komt tot de conclusie, dat hij tegen het deelradenbestel is. Kan hij nu wel zijn

Van rechts naar links: Hans Simons, Toon Lambregts, Anne van Veenen, Johan Henderson, en nog net zichtbaar Gijs van Wijk

werk doen bij buurtgroep Y en niet bij buurtgroep Z?"

Rapmund: "Ik denk dat je als opbouwwerker moet kijken: hoe kan ik bewoners organiseren, ze zeggenschap geven in hun wijken en de vraag beantwoorden hoe functioneert de overheid in die wijk".

Eggenkamp: "De vraag was: we hebben te maken met twee groepen met tegengestelde wensen of behoeften. Wat doet de opbouwwerker dan?"

Nota: "Ik vind dat toch veel meer de vraag naar hoe de opbouwwerker werkt. Ik denk dat als een opbouwwerker afgevaardigd wordt naar een discussie over ja of nee een deelraad, hij of zij helemaal niet goed functioneert, want daar moet die opbouwwerker niet zitten, daar moet de bewonersorganisatie zitten.

Ik denk dat hij best beide groepen kan ondersteunen in de manier waarop ze hun eigen positie duidelijk krijgen en naar voren brengen. En dan hoeft die opbouwwerker zich in feite niet uit te spreken of hij nu voor of tegen de deelraad is".

Henderson: "Het conflict zal niet spelen bij de opbouwwerker; het conflict zal spelen bij de opdrachtgever: de bewonersorganisaties, die hem vertellen wat hij wel of niet moet doen. Als er nu in een wijk elkaar beconcurrerende bewonersgroepen zijn, zal de opbouwwerker een keuze moeten maken met welke bevolkingsgroep hij wil werken. En het lijkt me dan heel evident, dat hij dan gaat werken met de bevolkingsgroep waar hij het mee eens is. Want met die andere groep is doodeenvoudig geen relatie te maken".

Het voorbeeld van het deelgemeentebestel is, zeker voor Rotterdam, sprekend. Algemener, maar vele malen gevoeliger is het vraagstuk van de positie van de opbouwwerker in de discussie over migranten.

Henderson: "Wat moet een opbouwwerker doen op het moment dat in een bepaalde wijk een bewonersorganisatie heel duidelijk racistische kenmerken krijgt. Dan is de opbouwwerker verplicht om heel duidelijk te maken waar hij staat. Dan is het niet de vraag of hij alle belangen moet verdedigen. Hij moet een keuze maken".

Van der Heiden: "Dat ben ik met je eens, maar nu wordt het toch weer belangrijk wat de achterliggende ideologie van de opbouwwerker is. Want jullie hebben hardstikke geluk gehad natuurlijk. De afgelopen vijftien tot twintig jaar was de gemeenschappelijke vijand een slecht functionerende overheid. Daar kon je tegenaan en de bevolking, je opdrachtgever, steunde dat. Nu zijn we natuurlijk één volle stap

verder, de onderlinge concurrentie breekt uit. Want de doelstellingen in de wijk of buurt liggen niet meer voor iedereen hetzelfde. Dan zeg jij: op grond van affiniteit kiezen."

Weeda: "Laten we het aan Toon Lambregts vragen. Hij is opbouwwerker in het Oude Westen; stel dat daar de actiegroep gezegd zou hebben: we willen niet meer dan 16 procent buitenlanders in onze wijk."

Lambregts: "Dat heeft de actiegroep nooit gezegd, want dat zou een rascistische norm zijn".

Weeda: "Nee maar stel, dat dat wel gebeurd zou zijn. Jij bent opbouwwerker, wat zou je doen?"

Lambregts: "Je moet naar de bevolkings samenstelling in elke oude wijk kijken en dan is het probleem in het Oude Westen wat gemakkelijker dan in Crooswijk of in Feyenoord. Maar als er zo'n eis zou komen, dan zal ik die zonder meer afwijzen."

Weeda: "Maar stel dat je je bewoners het niet duidelijk kan maken dat autochtonen en allochtonen in hetzelfde verdomhoekje zitten. Stel ze blijven zeggen: nee, die Turken moeten er echt uit. Wat gaat er dan gebeuren?"

Lambregts: "Op dat moment is er een situatie, waarvan je zegt, daar kan ik niet meer in werken. Dan zeg ik, nou bekijk het maar. Want dit vind ik een heel zwaar principe".

In Crooswijk is wel een percentage genoemd. Dries Willems is daar opbouwwerker. Ook hij werd geconfronteerd met de vraag buitenlanders in de wijk? hoeveel? of niet zeggen hoeveel? Crooswijk noemde een percentage, Dries Willems stapte niet op. Hij legt uit waarom.

Willems: "Laat ik heel eerlijk zijn: als welzijnswerker ga je die discussie, zeker in eerste instantie uit de weg. Omdat je dat een moeilijke zaak vindt. Je hebt je eigen ethiek en je hebt je eigen opvattingen en je kunt het allemaal zo mooi vertellen waarom die buitenlanders naar Nederland zijn gekomen en hoe ze uitgebuit worden en hoe ze gebruikt worden en hoe ze misbruikt worden enz. Bewoners ervaren die problemen elke dag en zij merken, als zij bijvoorbeeld met stadsvernieuwing bezig zijn, dat er een enorme toestroom van migranten in hun deel van de wijk komt.

Wat voor een opvattingen er ook verder over dit probleem zijn, in ieder geval zie je de feitelijke uitwerking. Een groot aantal oorspronkelijke bewoners trekken weg. De bewoners die achterblijven krijgen het verdikkeme zwaar te verduren, want ook zij zouden eigenlijk weg willen, maar ze kunnen niet,

ze hebben geen mogelijkheden naar een nieuwbouwwijk of wat dan ook te gaan. Tegelijkertijd zien ze wel een enorme toestroom van buitenlanders.

En ik denk dat wij allemaal, alle mensen hier om deze tafel, in een positie zitten waarin wij geen of weinig buitenlanders op de trap hebben, of in onze straat zelfs. Deze mensen die leven er wel mee. In ieder geval het probleem wordt in de bewonersorganisaties steeds duidelijker gesteld. Nou, daar zitten best wel elementen van, nou ja van wat wij dan discriminatie noemen in; van mensen die toch geneigd zijn om te zeggen van al die buitenlanders bij mij in de straat en dat kan niet en ze moeten allemaal maar weg.

Wat je dan als taak hebt als opbouwwerker is om eisen die men stelt zodanig te formuleren, samen met hen, en daar is een hele discussie voor nodig, dat het eisen worden die hanteerbaar zijn. Zowel hanteerbaar voor de bewoners als voor de politiek en voor de ambtenaren die ermee moeten werken.

Toen hebben wij inderdaad vanuit Crooswijk een percentage gesteld omdat wij van mening waren dat als je dat doet je in ieder geval een aantal middelen in handen kunt gaan krijgen om die enorme toestroom die plaats vindt enigszins in te binden en om de overheid te dwingen maatregelen te nemen die een omgekeerd effect hebben. Namelijk dat je geen concentratie moet bevorderen of moet toelaten, in tegendeel dat je decentralisatie, dat je spreiding moet gaan bevorderen. Nou daarvoor moet je een aantal eisen stellen. Dat is de 16% geweest.

Wij denken dat door het stellen van die eisen, die gekanaliseerde eisen (want het is namelijk een heel andere eis dan: we moeten geen buitenlanders in de wijk en ze moeten allemaal maar oprollen), inderdaad ook op politiek niveau aan de orde zijn gekomen en dat er uitspraken over zijn gedaan. Nu moet je weer terug naar je wijk om te kijken of de maatregelen die voorgesteld zijn inderdaad het effect hebben wat jij wilt. Nou in deze situatie was de specifieke functie van de opbouwwerker om alle geluiden die overal in de wijk te horen waren - wat moeten we in godsnaam met die buitenlanders - in een aantal zeer concrete eisen om te zetten. Dat vind ik een belangrijke en ook een juiste functie van het opbouwwerk. Zodra die gekanaliseerde eisen niet overeen komen met wat jij zelf principeel van de zaak vindt dan denk ik inderdaad, dan zou ik het zelfde doen als Toon. Dan zou ik zeggen: beste mensen ik kan me hier echt niet mee verenigen en ik stap op of ik wil in ieder geval van deze taak ontslagen worden en dan moet dat maar iemand anders doen. Maar die discussie voer je in de wijk wel degelijk."

Eggenkamp: "Het gevolg van dat noemen van een percentage is dat al die migranten verspreid worden, terwijl ze

misschien graag bij elkaar in één wijk zouden willen zitten.”

Willem: “Dat is een abstracte discussie. Er zijn ontzettend veel buitenlanders die dolgraag weg willen, maar die daar geen enkele kans voor zien. Want elke aanvraag wordt afgewimpeld met weet ik wat voor antwoord. Het is flauwekul om te zeggen, dat de buitenlanders zo graag op een kluitje bij elkaar zitten.”

Eggenkamp: “In hoeverre voel jij je nu vertegenwoordiger van een blanke groep, of van een surinaamse groep of van een turkse of marokkaanse groep?”

Willem: “Ik ondersteun de bevolking van Crooswijk en ik geef zonder meer toe, dat het wijkorgaan Crooswijk in hoofdzaak bestaat uit Nederlanders. De geringe organisatiegraad van de buitenlanders – die in het Oude Westen aanzienlijk hoger is – is één van de grote problemen.”

Simons: “Ik vind het toch wel merkwaardig, hoor, dat Toon zegt: op het moment dat er een percentage genoemd wordt, trek ik aan mijn stutten, terwijl Dries – ik neem aan uit volle overtuiging – meegewerkt heeft om zo'n percentage te bewerkstelligen.”

Rapmund: “Dat kan, in onze kring.”

Simons: “Ja of het nou kan of niet, ik vind het merkwaardig. Want ik zeg dan: laat Dries in Crooswijk werken, aangehaakt bij een of andere wijkinstelling en laat Toon de zaken in het Oude Westen doen en verder nijs stedelijk opbouwwerk, want op essentiële keuzevraagstukken werken ze volstrekt tegengesteld.”

Nota: “Ik vind daar nijs vreemds aan”.

Willem: “Nee, maar het is ook niet vreemd, omdat binnen één organisatie...”

Simons: “Het punt is, waarom we in 's hemelsnaam iets van een soort stedelijk werkverband nodig hebben. Er is een stedelijke organisatie, die uit bevolkingsgroepen bestaat, maar die op het uitvoerend vlak volstrekt tegenstrijdige standpunten inneemt.”

Willem: “Ze zijn niet volstrekt tegenstrijdig; dat is jouw interpretatie”.

Simons: “We zullen wel zien waar het schip strandt. Ik denk dat we over tien jaar, als we hier weer om de tafel zouden zitten, nog steeds zouden praten over het zelfde vraagstuk. Alleen dan zou het niet meer gaan over de stadsvernieuwing, maar over het steeds verder uitdijende heroineprobleem of de toenemende promescuitéit in de samenleving, god weet wat het zal wezen.”

Ik zou kiezen voor een beleidslijn, waarmee ik het opbouwwerkaspect van verschillende maatschappelijke functies – van de huisarts, van de onderwijzer, van de maatschappelijk werker – zou versterken. Faciliteiten op en in de school, faciliteiten in het gezondheidscentrum, opdat het een hele authentieke taak wordt voor die werkers om mensen te organiseren, bij die voorzieningen te betrekken, te zorgen dat die voorzieningen niet alleen maar curatief, maar ook preventief werken, etcetera.”

Henderson: “Ik denk ook dat er van binnen uit veranderingen zouden moeten komen, maar ik kijk er al een aantal jaren naar en dan zie ik dat veranderingen soms heel soepel en heel spontaan ontstaan, maar ik denk ook dat de overheid instrumenten in het leven moet roepen en houden om die veranderingsprocessen te begeleiden en te stimuleren. En als zodanig heeft het opbouwwerk een functie.

Je ziet mensen naar voren komen op grond van het feit dat ze goed kunnen lullen en ik hoop altijd maar dat opbouwwerkers de mensen die niet goed kunnen lullen, bij de problematiek betrokken houden.

Ik zeg niet dat dat een exclusief recht is van opbouwwerkers, ik zeg alleen dat het een exclusief recht is van bewonersorganisaties om te bepalen welke hulp ze wensen”.

Agenda

Raad en commissies

9 maart

Commissie Financiën, 13.30 uur, kamer 105 Stadhuis

10 maart

Commissie Ruimtelijke Ordening en Verkeer, 09.00 uur, kamer 113 Stadhuis

11 maart

Commissie Onderwijs, Jeugdzaken en Vormingswerk, 09.00 uur, Stadhuis (plaats nog onbekend)

12 maart

Commissie Stadsvernieuwing, 10.00 uur, kamer 113 Stadhuis

Commissie A.P.O., 10.30 uur, kamer 120 Stadhuis

Gemeenteraad, 14.00 uur, raadzaal Stadhuis

16 maart

Commissie Wijkaangelegenheden, 14.00 uur, kamer 120 Stadhuis

17 maart

Commissie Ruimtelijke Ordening en Verkeer, 09.00 uur, kamer 113 Stadhuis

18 maart

Commissie Bedrijven, 13.30 uur, kamer 120 Stadhuis

Commissie Haven en Economische Ontwikkeling, 15.30 uur, Stadhuis (plaats nog onbekend)

19 maart

Commissie Stadsvernieuwing, 10.00 uur, kamer 113 Stadhuis

Commissie Sport en Recreatie, 13.30 uur, kamer 120 Stadhuis

Commissie Sociale Zaken, 14.15 uur, kamer 14 Stadhuis

Commissie Kunstzaken, 16.00 uur, kamer 105 Stadhuis

23 maart

Commissie Financiën, 13.30 uur, kamer 120 Stadhuis

24 maart

Commissie Ruimtelijke Ordening en Verkeer, 09.00 uur, kamer 113 Stadhuis

26 maart

Commissie Integraal Bestuur, 08.30 uur, kamer 200 Stadhuis

Commissie Stadsvernieuwing, 10.00 uur, kamer 113 Stadhuis

Gemeenteraad, 14.00 uur, raadzaal Stadhuis

Vergaderingen Welzijnsgroepen

10 maart

Charlois, Boerhaavestraat 10, 19.30 uur

Overschie, Overschiese Dorpsstraat 64, 20.00 uur
Kralingen, Lusthofstraat 102, 19.30 uur

11 maart

Heijplaat, Courzandseweg 65, 20.00 uur

18 maart

IJsselmonde, Herenwaard 25, 20.00 uur

19 maart

Pernis, Pastoriedijk 55, 19.30 uur

De Kamer

Vrijdagmorgen 30 januari 1981: een vergadering van een gezamenlijke commissie van gemeente-ambtenaren en leden van de voorbereidingsgroep van de Kamer van Welzijn. Voor ons ligt de notitie „Concept-standpuntbepaling van het college enz. enz.“. Het stuk handelt over het intersectorale overleg tussen de gemeente Rotterdam en voornoemde Kamer.

Over het stuk wordt slechts even gepraat. Iedereen kan zich er goed in vinden. Ook de leden van de voorbereidingsgroep. Dat laatste behoeft niemand te verwonderen. De gedachten, die binnen het particulier initiatief zijn ontwikkeld worden in ruime mate – zelfs volledig – erin teruggevonden. Vlot wordt afgesproken, hoe de verdere gang van zaken zal zijn. En dan praten wij met elkaar verder over welzijnswerk en welzijnsbeleid. Soms merk je, dat de één ambtenaar is en de ander een p.i.er; veelal kun je het niet constateren.

Personlijk vind ik dat een zeer goede zaak. Met name voor Rotterdam in deze tijd. Natuurlijk hebben gemeente en p.i. elk hun eigen verantwoordelijkheid en daardoor kan en mag het best eens goed botsen. Maar wij kunnen het ons vandaag de dag niet permitteren om in onenigheid te leven en constant te proberen elkaar vliegen af te vangen. Als het er op aankomt, zullen wij naast elkaar moeten staan om samen bezig te zijn voor het welzijn van onze stad. Daarom vraagt onze stad met haar vele problemen vandaag. Dáárom en om niets anders.

Tot deze opmerkingen kom ik vanuit het gezamenlijke gesprek op die vrijdagmorgen. Ik had hetzelfde kunnen zeggen vanuit het feit, dat er zo'n goe-

de overeenstemming was rond het intersectorale overleg. Wij kunnen zeggen: Het college is van oordeel, dat gemeente en Kamer van Welzijn samen op weg dienen te gaan; dat die Kamer een belangrijk advies-orgaan moet worden. Met elkaar aan de slag voor het Rotterdamse welzijn. Elke partij met eigen bevoegdheden!

Natuurlijk is het op het ogenblik nog niet meer dan een plan en een idee. Daarvan kun je je terecht afvragen: zal het in de praktijk gelukken? Is het niet te hoog gegrepen? Niemand kan op deze vragen een antwoord geven. Wij kunnen alleen zeggen: Wij zullen het echt met elkaar moeten proberen. Het idee is goed; nu aan ons met elkaar de uitwerking. Althans... op dit keerpunt staan wij momenteel.

Ten aanzien van de vraag, of het zal gelukken, is de medewerking van het particulier initiatief aan de Kamer van Welzijn van vitaal belang. Meer instellingen dan ik ooit verwachtte, meldden zich in eerste instantie aan. Zelfs zoveel, dat binnenkort een eerste „platform-vergadering“ wordt gehouden (Zo'n platform is samengesteld uit twee vertegenwoordigers van de verschillende welzijns-invalshoeken).

Maar de Kamer van Welzijn is nog niet iets van alle Rotterdamse welzijnsinstellingen. Daarom eindig ik met de oproep aan de instellingen, die zich nog niet gemeld hebben: Sluit u aan bij de Kamer van Welzijn om u samen met de andere instellingen en met de Rotterdamse overheid in te zetten voor het welzijn van Rotterdam.

**A. J. Janssens, lid
voorbereidingsgroep Kamer
van Welzijn**

FRONTTAAL

is er voor u!

een (gratis) abonnement is te bestellen via deze bon

naam

adres

woonplaats

beroepskracht/vrijwilliger bij

Uitknippen en opsturen naar: Gemeente Rotterdam, bureau voorlichting en publiciteit, t.a.v. redactie front taal.

(nb wie het blad met adreswikkel, waarop adres en postcode ontvangt, heeft al een abonnement)